

Andrzej Markowski

Badacz niezależny, Choroszczyńska
andrzej_markowski@poczta.onet.pl
ORCID: 0000-0002-5746-520x

O POTRZEBIE ZMIAN ORTOGRAFII NAZW OBIEKTÓW TOPOGRAFICZNYCH

Ortografia i interpunkcja są – jako elementy zewnętrzne w stosunku do systemu języka – przedmiotem licznych dyskusji i stosunkowo częstych zmian. Z czterech naczelnych zasad ortograficznych tylko zasada konwencjonalna jest tą, której kształtowanie zależy wyłącznie od kodyfikatorów. Przyjęcie reguł szczegółowych w obrębie tej zasady powinno być, zdaniem językoznawców zajmujących się ortografią, oparte na logiczności rozwiązań i ich powszechności. Logiczność zakłada możliwość jasnego wytłumaczenia, dlaczego ma obowiązywać taka a nie inna pisownia. Powszechność zakłada minimalizowanie liczby wyjątków od danej zasady (aż do nieistnienia tychże). Obie te zasady powinny prowadzić do tego, by obowiązujące przepisy były możliwie jak najbardziej zrozumiałe dla niejęzykoznawców, dla tak zwanego przeciętnego odbiorcy.

Zasada konwencjonalna obejmuje, jak wiadomo, dwie grupy zagadnień: użycie wielkiej bądź małej litery na początku wyrazu i pisownię łączną, rozdzielną bądź z łącznikiem. W obu wypadkach określoną pisownię uzasadnia się względami semantycznymi, niekiedy w grę wchodzi także tradycja.

W tym artykule zajmę się niektórymi przepisami szczegółowymi dotyczącymi użycia wielkiej bądź małej litery na początku wyrazu. Chodzi o te wypadki, które w *Zasadach pisowni i interpunkcji w Wielkim słowniku ortograficznym PWN*¹ są ujęte w artykule 18.: „Użycie wielkiej litery ze względów znaczeniowych” i w artykule 20.: „Użycie małej litery”. Choć w tekście tych artykułów nie jest napisane bezpośrednio, że podstawą użycia wielkiej litery jest wyróżnienie nazwy własnej, to ta właśnie zasada leży u podstaw omawianej tu pisowni. Pojawia się przy tym jednak problem definicji nazwy własnej. W końcu ubiegłego wieku Rada Języka Polskiego PAN przyjęła definicję zaproponowaną przez Walerego Pisarka:

Nazwa własna to wyraz, wyrażenie lub jakakolwiek inna forma językowa (np. zdanie) służąca do wyróżnienia jednego przedmiotu (np. instytucji, osoby, produktu, utworu, usługi) spośród innych. Od „deskrypcji jednostkowej” (np. obecny premier Rzeczypospolitej Polskiej) nazwa własna (np. Jerzy Buzek) różni się tym, że przysługuje oznaczanemu przez nią przedmiotowi dlatego, że w drodze arbitralnej decyzji tak został nazwany, a nie dlatego, że ma jakieś szczególne cechy [wyróżnienie w oryginale]².

¹ *Wielki słownik ortograficzny PWN z zasadami pisowni i interpunkcji*, opr. zasad pisowni i interpunkcji polskiej prof. Edward Polański, wydanie zaktualizowane, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2018.

² Definicje pojęć <nazwa własna>, <nazwa handlowa> (pan.pl).

Zastosowanie tej zasady w praktyce ortograficznej nie jest proste, gdyż w wielu wypadkach trudność stanowi rozróżnienie nazwy własnej i wspomnianej w jej definicji deskrypcji jednostkowej, zwłaszcza w wypadku nazw więcej niż jednowyrazowych.

Nie tylko językoznawcy zajmujący się ortografią, ale także – a może przede wszystkim – specjaliści z różnych dziedzin, ustalający formę używanych w ich dziedzinie nazw, podają niekiedy w wątpliwość istniejące zasady pisowni w omawianym tu zakresie, przy czym chodzi tu nie tylko o nazwy specjalistyczne, lecz także o takie, które są stosowane powszechnie. Zmiany w zakresie pisowni tych nazw miałyby więc charakter ogólny, odnosiłyby się do ortografii we wszystkich tekstach polskich.

Omówię to na przykładzie wątpliwości, jakie zrodziły się przy omawianiu nazw obiektów topograficznych (przede wszystkim różnego typu obiektów miejskich, w tym nazw budowli) na posiedzeniach Komisji Standaryzacji Nazw Geograficznych poza Granicami Rzeczypospolitej Polskiej (KSNG).

W *Zasadach ortografii...* pisownia takich obiektów jest omówiona w dwóch przepisach: 18.25 i 18.26, obu z podpunktami. Najważniejsze w nich są zapisy:

18.25. Wielką literą piszemy jedno- i wielowyrazowe nazwy dzielnic, ulic, placów, rynków, ogrodów, parków, bulwarów, budowli, zabytków, obiektów sportowych, np.

Czerniaków, Krzyki, Kurdwanów, Ligota, Powązki, Złote Łany, Żoliborz, Podwale, Rynek Starego Miasta, Cygański Las, Łazienki, Pląty, Wały Chrobrego, Barbakan, Hala Arena, Spodek.

18.25.1. Jeśli stojący na początku nazwy wyraz: *ulica, aleja, brama, bulwar, osiedle, plac, park, kopiec, kościół, klasztor, pałac, willa, zamek, most, molo, pomnik, cmentarz* itp. jest tylko nazwą gatunkową (rodzajową), piszemy go małą literą, a pozostałe wyrazy wchodzące w skład nazwy – wielką literą: *ulica Sławkowska, ulica 3 Maja, ulica Dwóch Mieczów, ulica Świętego Jana* (albo: *ulica św. Jana*), *ulica Księdza Jerzego Popiełuszki, ulica Królowej Jadwigi, ulica Księcia Józefa, ulica Generała Władysława Sikorskiego* (albo: *ulica gen. Władysława Sikorskiego*), *ulica Na Niskich Łąkach, aleja Słowackiego, aleja Przewodników Tatrzańskich, bulwar Nadmorski, osiedle Zawodzie, plac Bankowy, plac Trzech Krzyży, plac Na Rozdrożu, plac Sejmu Śląskiego, rondo Waszyngtona, park Jordana, park Ujazdowski, kopiec Józefa Piłsudskiego, kościół Mariacki, kościół Świętego Krzyża* (albo: *kościół św. Krzyża*), *kościół Na Skalce, klasztor Dominikanów, klasztor Norbertanek, pałac Krasińskich, pałac Radziwiłłów, pałac Pod Globusem, willa Atma, most Grunwaldzki, most Poniatowskiego, brama Isztar, pomnik Mikołaja Kopernika, pomnik Mickiewicza, cmentarz Rakowicki, kolumna Aleksandra, sobór Świętego Izaaka* (albo: *sobór św. Izaaka*), *bastion Wysok, dzwon Gratia Dei, dzwon Zygmunt.*

18.25.2. Jeżeli stojący na początku nazwy wyraz *aleja, błonie, bulwar* występuje w liczbie mnogiej, piszemy go wielką literą: *Aleje Jerozolimskie, Aleje Ujazdowskie Spotkamy się u zbiegu Alei* (lub *Alej*) *i Marszałkowskiej. Przechadzali się Bulwarami Juliusza Słowackiego. Na Błoniach krakowskich zgromadził się wielki tłum.*

18.26. Wielką literą piszemy jedno- i wielowyrazowe nazwy własne przedsiębiorstw i lokali: *Delikatesy, Jubiler, Lechia, Lot, Orbis, Polar, Jama Michalika, Karczma Słupska, Kawiarnia Literacka, Księgarnia Naukowa.*

18.26.1. Wyrazy wchodzące w skład nazwy określającej kawiarnię, hotel, zajazd, aptekę, księgarnię, sklep, bar, winiarnię piszemy wielką literą, natomiast jeśli wyraz stojący przed

tą nazwą jest tylko nazwą gatunkową (rodzajową) przedsiębiorstwa lub lokalu, piszemy go małą literą: *apteka Pod Orłem, bar Flisak, hotel Pod Różą, kawiarnia Kryształowa, kino Rialto, księgarnia U Trzech Panów, schronisko Murowaniec, sklep Orient, spichrz Pod Jeleniem, winiarnia Bachus, zajazd U Kmicica*, albo: *apteka „Pod Orłem”, bar „Flisak”, hotel „Pod Różą”, kawiarnia „Kryształowa”, kino „Rialto”, księgarnia „U Trzech Panów”, schronisko „Murowaniec”, sklep „Orient”, spichrz „Pod Jeleniem”, winiarnia „Bachus”, zajazd „U Kmicica”*.

Ze względu na oszczędność miejsca w przepisach tych wymieniono tylko niektóre nazwy obiektów, do których się owe przepisy odnoszą. Tymczasem w materiałach omawianych na posiedzeniach KSNG jest niemal sto typów takich obiektów. Można je podzielić na dwie grupy.

1. Obiekty stworzone przez człowieka, odnoszące się jednak do takich toponimów, które mają „podłoże naturalne”. Nazwy określają więc przystosowane do użytku człowieka obiekty występujące w naturze w postaci dróg, placów, miejsc zazielenionych itp. Są to nazwy: *ulica, aleja, zaułek, pasaż, bulwar, rondo, trakt, plac, rynek, ogród, park, skwer, las, most, molo, tama; droga, nabrzeże, wybrzeże, grota, tunel, dolina*.

2. Obiekty zbudowane / stworzone wyłącznie przez człowieka. Nazwy, które je określają to: *pałac, zamek, willa, rezydencja, aula, sala; świątynia, kościół, klasztor, katedra, konkatedra, cerkiew, sobór, monastyr, ławra, bazylika, meczet, synagoga, sanktuarium, mauzoleum, kaplica, kopuła, ściana, katakumby, cmentarz, grób, grobowiec, piramida, kopiec, stupa, pagoda, kolumna, obelisk, pomnik, posąg, statua; restauracja, kawiarnia, zajazd, karczma, bar, winiarnia, sklep, spichrz, hotel, pensjonat, schronisko, bazar, szpital, apteka, kino, teatr, opera, ratusz, księgarnia, stadion, dworzec, port lotniczy, lotnisko, osiedle, dom, gmach, hala, forum, termy, łaźnie, pawilon, kolumnada, dziedziniec, brama, łuk, fontanna, studnia, sadzawka; obserwatorium, rotunda, wieża, dzwonnica, dzwon, baszta; twierdza, cytadela, fort, koszary, wał, mur, akwedukt*.

Praktyka pisowniowa jest nieco inna w stosunku do nazw obu tych typów.

1. Każdy człon nazw pierwszego typu w wielu tekstach jest zapisywany od wielkiej litery. Nie zdarza się to tylko w nazwach z określeniem *ulica*. Należy dodać, że w języku mówionym nie pomija się żadnego z tych członów. Mówi się więc: *Mieszkam na Bulwarze Południowym* (nie: „Mieszkam na Południowym”), *przystanek Rondo Daszyńskiego* (nie: „przystanek Daszyńskiego”, choć: *przystanek Świętokrzyska*, a nie: „przystanek ulica Świętokrzyska”); *Spotkamy się na Placu na Rozdrożu* (nie: „spotkamy się Na Rozdrożu”), *Idziemy do Lasu Kabackiego* (a nie: „Idziemy do Kabackiego”). To wspiera tezę, iż wymienione określenia są częścią nazwy własnej. Uzasadniona jest zatem propozycja, żeby każdy człon nazwy pierwszego typu pisać wielką literą, czyli: *Aleja „Solidarności”, Aleje Ujazdowskie, Zaułek Bernardyński, Pasaż Świętej Katarzyny, Bulwar Wolności, Rondo ONZ, Trakt Brzeski, Plac Wolności, Plac na Rozdrożu, Rynek Staromiejski, Ogród Krasińskich, Park Vigelandy, Skwer Lotników, Las Kabacki, Most Łazienkowski, Molo Sopockie, Tama Assuańska; Droga Króla Fahda, Nabrzeże Piotrogrodzkie, Wybrzeże Kościuszkowskie, Groty Adżanty, Tunel Simplński, Dolina Królów*.

Nie miałoby przy tym znaczenia to, czy pierwszy człon nazwy występuje w liczbie pojedynczej czy mnogiej. Naturalnie pozostałaby pisownia wielką literą wszystkich członów nazw typu *Złota Uliczka*. Zgodnie z uzusem i wieloletnią tradycją małą literą zapisywałoby się jedynie człon *ulica*: *ulica Mickiewicza*, *ulica Krucza*, *ulica Podwale*³.

2. Nazwy z określeniami drugiego typu mają w praktyce pisownię zróżnicowaną – w wielu tekstach spotyka się zapis pierwszego członu małą literą, czyli zgodnie z zasadami zawartymi w słownikach ortograficznych traktuje się go jako określenie gatunkowe. Jednakże nierzadkie jest ujmowanie całości jako nazwy własnej, a w związku z tym pisanie wszystkich członów od wielkiej litery. Zachętę do takiej pisowni zawierają zresztą same przepisy w p. 18.26, w których znajdują się zapisy: *Jama Michalikowa*, *Karczma Słupska*, *Kawiarnia Literacka*, *Księgarnia Naukowa*, a także np. zapisy w hasłach *pałac* i *zamek* w części słownikowej wydawnictwa, w których wymienia się nazwy: *Pałac Kultury i Nauki*, *Pałac Staszica*, *Pałac Elizejski*, *Pałac Namiestnikowski* oraz *Zamek Królewski w Warszawie*, *Zamek Ujazdowski*, *Zamek Książąt Pomorskich*. Są one traktowane jako wyjątki usankcjonowane ponoć tradycją. Nie widać jednak logicznego (poza ową tradycją) uzasadnienia, dlaczego *Pałac Staszica*, ale *pałac Krasieńskich*, *Zamek Książąt Pomorskich*, ale: *zamek Książ*. Dlaczego wyróżniona ma być *Karczma Słupska*, a nie np. *Karczma Kurpiowska* (wg obowiązujących zasad: *karczma Kurpiowska*)?

Być może korzystnym rozwiązaniem dla ujednoczenia pisowni nazw tego typu byłoby oparcie się na kryterium formalnym. Jest ono zastosowane w pisowni wielowyrazowych nazw geograficznych, co ujmuje punkt 18.24:

Wielką literą piszemy wielowyrzowe nazwy geograficzne i miejscowe, np. *Bory Tucholskie*, *Dolny Śląsk*, *Górny Śląsk*, *Jelenia Góra*, *Mała Panew*, *Morskie Oko*, *Nowa Zelandia*, *Rzeka Świętego Wawrzyńca*, *Stary Sącz*, *Wielki Kaukaz*, *Wielki Kocioł Śnieżny*, *Wielki Staw*.

18.24.1. Jeśli nazwa własna⁴ składa się z dwu członów⁵ i **człon drugi jest rzeczownikiem w mianowniku nieodmieniającym się**, wtedy człon pierwszy (wyraz pospolity): *góra*, *nizina*, *półwysep*, *cieśnina*, *tama*, *kanal*, *morze*, *jezioro*, *wyspa*, *pustynia*, *wyżyna* itp. piszemy małą literą, natomiast człon drugi – wielką, np. *morze Marmara*, *półwysep Hel*, *pustynia Gobi*, *wyspa Uznam*.

18.24.2. Jeśli nazwa własna składa się z dwu członów i **człon drugi jest rzeczownikiem w dopełniaczu lub przymiotnikiem w mianowniku**, **oba człony pisze się wielką literą**, np. *Cieśnina Beringa*, *Góra Kościuszki*, *Morze Barentsa*, *Hala Gąsienicowa*, *Kanal Panamski*, *Przełęcz Dukielska*, *Puszcza Niepołomska*, *Wyżyna Małopolska* [wytłuszczenia A.M.].

³ Należy zauważyć, że na tabliczkach informacyjnych na ulicach Warszawy skrót: *ul.* jest zapisany wielką literą wbrew obowiązującej regule ortograficznej. Zmiany na tych tysiącach tabliczek oczekiwać nie należy, gdyż pociągnęłoby to za sobą olbrzymie koszty finansowe. Pewnym, choć słabym, wytłumaczeniem zapisu na tabliczkach typu „Ul. Mazowiecka” jest to, że skrót stoi na początku napisu, niczym na początku wypowiedzenia.

⁴ Sformułowanie nieściśle, gdyż, jak wynika z dalszego ciągu tej reguły, nazwę własną tworzy tylko drugi z rzeczowników.

⁵ Też sformułowanie nieściśle: powinno być „z dwóch rzeczowników w mianowniku”. Przykłady w przytoczonym wyżej punkcie 18.24 pokazują, że jeśli pierwszym wyrazem jest przymiotnik lub rzeczownik w przypadku zależnym, to oba człony tworzą nazwę własną, a także przymiotnikiem, to oba człony tworzą nazwę własną, por. *Morskie Oko*, *Rzeka Świętego Wawrzyńca*, *Wielki Staw*.

Mielibyśmy więc także w pisowni obiektów topograficznych zasadę formalną, która w znacznym stopniu pokrywa się z intuicją użytkowników języka, zasadę sformułowaną następująco:

Nazwę własną tworzy rzeczownik w mianowniku lub rzeczownik w mianowniku uzupełniony określeniem przymiotnikowym lub rzeczownikowym (w dopełniaczu albo w postaci wyrażenia przyimkowego). Jeżeli pojawiają się dwa rzeczowniki w mianowniku, to nazwę tworzy tylko drugi z nich, pierwszy zaś jest określeniem gatunkowym (formalnie: przydawką apozycyjną).

Zdecydowana większość nazw drugiego typu miałyby więc zapis obu członów od wielkiej litery; tylko w tych, które składają się z dwóch rzeczowników w mianowniku, pierwszy rzeczownik byłby pisany małą literą. Pisałoby się więc: *Zamek Praski*, *Zamek Świętego Jerzego*, ale: *zamek Krzyżtopór*, *zamek Książ*; *Willa Hadriana*, ale: *willa Atma*; *Sobór Archangielski*, *Sobór Zaśnięcia Matki Bożej*; *Kaplica Sykstyńska*, *Kaplica Wniebowstąpienia*; *Cmentarz Łyczakowski*, *Cmentarz na Rossie*; ale: *cmentarz Powązki*; *Mauzoleum Władysława Warneńczyka*; *Mauzoleum Habiba Burgiby*; *Grobowiec Dariusza I*; *Piramida Cheopsa*; *Kopiec Kościuszki*; *Restauracja Styłowa*, ale: *restauracja Mozaika*; *Kawiarnia Słoneczna*, *Kawiarnia na Fosie*, ale: *kawiarnia Niespodzianka*; *Karczma Podlaska*, ale: *karczma Rzym*; *Pensjonat pod Dębem*, ale: *pensjonat Orzeł*; *Hala Wolska*, ale: *hala Wola*; *Kino na Skarpie*, ale: *kino Muranów*; *Teatr Polski*, ale: *teatr Rozmaitości*; *Księgarnia Akademicka*, ale: *księgarnia Logos*; *Dworzec Wschodni*, ale: *dworzec Powiśle*; *Osiedle Górczewska*, ale: *osiedle Zakątek*; *Łuk Triumfalny*, *Łuk Tytusa*; *Statua Wolności*; *Kolumna Zygmunta*; *Wieża Wiatrów*, *Wieża Spaska*, ale: *wieża Babel*; *Fort Świętego Anioła*, ale: *fort Fredrick*; *Dzwon Grzesznika*, *Dzwon Pokoju i Przyjaźni między Narodami*, ale: *dzwon Zygmunt*, *dzwon Józef*.

Niedogodność byłaby tylko przy pisowni nazw kościołów – obiektów sakralnych. Dotychczasowa pisownia wyrazu *kościół* od małej litery ma odróżniać te nazwy od nazw wyznań (por. *kościół Ojców Dominikanów* versus *Kościół Adwentystów Dnia Siódmego*). Jednakże w praktyce, w konkretnym tekście, wiadomo byłoby, o jaki typ nazwy chodzi, możliwość pomyłki byłaby znikoma.

Trzeba przyznać, że proponowana zmiana jest dość radykalna, nawiązuje jednak bezpośrednio do wspomnianej reguły dotyczącej pisowni nazw geograficznych. Skoro piszemy *Półwysep Helski*, ale *półwysep Hel*, *Pustynia Błędowska*, ale *pustynia Gobi*, to dlaczego nie mielibyśmy pisać *Hala Wolska*, ale *hala Wola* czy *Dworzec Wschodni*, ale *dworzec Powiśle*.

Oczywiście możliwa jest jeszcze bardziej radykalna zmiana – „w drugą stronę”, to znaczy uznanie, że zarówno w nazwach geograficznych, jak i innych toponimach będzie się pisać wszystkie człony wielkimi literami, niezależnie od ich budowy gramatycznej, czyli *Półwysep Helski* i *Półwysep Hel*, *Pustynia Błędowska* i *Pustynia Gobi*, *Hala Wolska* i *Hala Wola*, *Dworzec Wschodni* i *Dworzec Powiśle*, *Pensjonat pod Dębem* i *Pensjonat Orzeł*, *Kino na Skarpie* i *Kino Muranów*. A także, oczywiście: *Zaułek Bernardyński*, *Pasaż Świętej Katarzyny*, *Bulwar Wolności*, *Rondo ONZ*, *Trakt Brzeski*, *Plac Wolności* itd. Nie sposób nie zauważyć, że taka zmiana ortografii znacznie by uprościła pisownię dużej grupy wyrazów, choć można przypuszczać, że

znalazłoby się duże grono jej przeciwników, zarówno wśród kodyfikatorów językoznawców, jak i wśród innych użytkowników języka, przywiązanych do tradycji w pisowni.

Zmiany pisowni wymaga, jak się wydaje, jeszcze jedna reguła w zakresie pisowni wielką / małą literą, powiązana zresztą z ortografią nazw omówionego powyżej typu. Chodzi o włączenie do reguły 18.10 także nazw mieszkańców miast, osiedli i wsi, które dotąd są objęte regułą 20.25. Zgodnie z pierwszą z tych reguł wielką literą należy pisać:

Nazwy mieszkańców terenów geograficznych, np. regionów, krain, prowincji: *Bawarczyk*, *Kaszub* (a. *Kaszuba*), *Kociewianka* (a. *Kociewiaczka*), *Krakowianka* (= mieszkanka Krakowskiego), *Kurp*, *Łowiczanie* (= mieszkaniec Łowickiego), *Pomorzanin*, *Ślązaczka*.

Zgodnie z tą drugą regułą małą literą należy pisać nazwy: *moskwianin*, *paryzanka*, *warszawianka*, *wrocławianin*, *kleparzanin*, *żoliborzanin*, *chochołowianin*, *zalıpianka*.

Jednakże nie widać sensownej różnicy w statusie nazw np. mieszkańców regionów i mieszkańców miast. Do obu tych kategorii można zastosować określenie „mieszkańcy terenów geograficznych” (nb. może lepsze zamiast *terenów geograficznych* byłoby sformułowanie *obszarów geograficznych*). Tak więc regułę 20.25 należałoby usunąć, a wszystkie nazwy omawianych typów pisać wielką literą, czyli nie tylko *Pomorzanin*, *Ślązaczka*, ale także *Gdańszczanie*, *Chorzowianka*. Reguła 18.10 przyjęłaby więc postać: 18.10. Nazwy mieszkańców terenów geograficznych, np. regionów, krain, prowincji, miast, wsi, osiedli: *Bawarczyk*, *Kaszub* (a. *Kaszuba*), *Kociewianka* (a. *Kociewiaczka*), *Krakowianka* (= mieszkanka Krakowskiego i mieszkanka Krakowa), *Kurp*, *Łowiczanie* (= mieszkaniec Łowickiego i mieszkaniec Łowicza), *Pomorzanin*, *Ślązaczka*. Taka zmiana byłaby zgodna z dość powszechną praktyką ortograficzną i spowodowałaby, że nie trzeba by się zastanawiać nad tym, czy w konkretnym tekście chodzi o *Singapurczyka* obywatela *Singapuru* czy mieszkańca miasta *Singapur*.

Zmiany pisowni idące w opisanym tu kierunku zaproponowałem na posiedzeniu ówczesnego Zespołu Ortograficzno-Onomastycznego Rady Języka Polskiego 9 grudnia 2019 roku i zostały one przychylnie przyjęte. Nie doszło jednak nigdy, z różnych przyczyn, do przedstawienia ich na posiedzeniu plenarnym RJP, choć w tamtym czasie powierzono mi zadanie przygotowania ogólnej reformy ortografii w zakresie zasady konwencyjnej.

On the need to change the orthography of the names of topographic objects

Summary

This article proposes changes to the spelling of names of topographic objects. In the author's opinion, the changes would contribute to the simplification of the spelling of a large group of words and would be consistent with the orthographic practice of a significant number of language users. Topographic names could be spelled according to the rules applicable to geographic names, that is e.g. *Rondo Dmowskiego*, *Cmentarz Łyczakowski*, *Restauracja pod Dębem*, *Hala Kopińska*, but: *hala Wola*. It is also proposed to spell the names of inhabitants of towns, cities, villages, and districts with the capital letter, by analogy to the spelling of the names of inhabitants of countries or geographic regions, that is e.g. *Gdańszczanin*, *Chorzowianka*. These solutions were proposed by the author already in 2019 at a session of Zespół Ortograficzno-Onomastyczny (Team for Orthography and Onomastics) by Rada Języka Polskiego (Council for the Polish Language).

Keywords: orthography – names of topographic objects.

Trans. Monika Czarnecka